

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Nădejdea Referent
2. Indrumări... I. P. S. Patriarh
3. Sfântul Haralambie Pr. Manea Popescu
4. Comentariu practic Pr. Marin C. Ionescu
5. Catehism ortodox Traduc. de Pr. St. Iliescu
6. Un Program Pr. Dr. Marin C. Ionescu
7. Pan de Predică Pr. Dr. Marin C. Ionescu
8. Mișcarea Misionară **
9. Cronica internă **
10. Cronica externă **
11. Parohii vacante, etc. **

NADEJDEA

Dacă credința este coborârea lui Dumnezeu la om, nădejdea este ridicarea omului la Dumnezeu. Adică prin credință Dumnezeu trăește în om, omul îl simte, este desfătat de prezența Lui și nu pierde niciodată tăria, care biruește toate; iar prin nădejde omul trăește în Dumnezeu, are viziunea clară a infinitului și privește veșnicia cu tot curajul și siguranța restabilirii dreptății perfecte și absolute. Întăiu credința și apoi nădejdea; întăiu Dumnezeu în om și apoi omul în Dumnezeu. Dar ce însemnează omul în Dumnezeu? Un lucru foarte ușor și totuși atât de greu! Însemnează trăirea omului în Dumnezeu, deci trăirea omului în sânul infinitului, în brațele veșniciei, căci Dumnezeu e infinit și veșnic. Omul, care duce o viață în Dumnezeu e un om îndum-

nezeit. Se sprijină în toate actele vieții pe veșnicie; soarbe din ea puteri tot mereu noi și înviorătoare de muncă; ajutoarele lumii cerești sunt realități, pe care contează fără să se înșele și cari vin totdeauna la timpul potrivit. Nădejdea e îmbrățișarea infinitului și posesiunea lui adevărată; e un aleluia neîntrerupt ce răsare din inima împăcată a omului în care s'a coborât Dumnezeu.

Se zice despre unii oameni că și-au pierdut nădejdea. În realitate n'au avut-o niciodată sau dacă au putut vorbi de ea, nădejdea lor n'a trecut nicicând hotarele firești ale vieții pământești. Aceasta însă nu are nimic de-a face cu nădejdea creștinului ridicat la trăirea în Dumnezeu. Ci e pur și simplu o socoteală, tot atât de mărunță ca orice socoteli prin care se țintește dobândirea unui surplus de bunuri materiale. Nu e de mirat dacă peste 24 ore aceste suflete redobândesc nădejdea pierdută. Nădejdea lor fiind în funcțiune de împrejurările externe ale vieții, de câte ori aceste împrejurări sunt favorabile, nădejdea apare la suprafață și din contra. — Există cazuri precise de des-nădejde, despre cari vorbește teologia morală ca și istoria biblică. Cazul lui Iuda Iscarioteanul e tipic. El ne pune înaintea faptului dureros de tragic al pierderii definitive a unui suflet. Nu ne descoperă însă cauzele suficiente ale acestui fapt. „Taina lui Iuda” — cum au numit mulți des-nădejdea și căderea lui Iuda — e încă pecelluită. Necredința nu e suficientă pentru justificarea des-nădejdiei lui Iuda, căci și ceilalți ucenici se găseau în etapa de închegare a credinței,

care aveă să se lămurească numai mai târziu.

Se poate vorbi însă de semnele prin cari se manifestă în afară puterea spirituală a sufletului creștin — nădejdea — și aceste semne constituiesc totdeauna garanția ridicării omului la Dumnezeu și viețuirii în El. Ele se confundă deseori cu biruințele purtate de creștini în momente când după

judecata omenească nu mai e nimic de așteptat. Iar în clipa morții, semnele nădejzii creștine capătă forma strălucită a coroanei luminoase pe care mâini îngerești o depun pe fruntea senină a creștinului, ca o confirmare a tuturor străduințelor legate de trăirea în Dumnezeu.

REFERENT

Indrumările date de I. P. S. Patriarh Direcțiunii Academiei de Muzică religioasă

No. 1012

Domnule Director,

I.

Muzica bisericească sau cântările bisericești au o deosebită însemnătate în viața poporului român, atât din punctul de vedere al mângâierii sufletești și al educației religioase a credincioșilor, cât și sub raport artistic. Dar în timpul din urmă,—cu durere trebuie să constatăm—că nu numai în provinciile alipite, ci și în vechiul regat, cântarea bisericească s'a neglijat și a început să decadă în mod îngrijorător. Aceasta este o mare pierdere pentru milioanele de creștini, care cercetează an de an bisericile din întreaga țară și astfel devine o adevărată pagubă națională.

Dela intrarea mea în slujba bisericii m'a preocupat între multe altele și această chestiune. Drept rezultat al acestor preocupări este și ideea de a se înființa în centrul Patriarhiei române, o școală superioară de muzică bisericească. Ideea aceasta, cu ajutorul unor bărbați binevoitori bisericii și cu pregătire muzicală bisericească, a luat ființă în anul 1927 prin înființarea Academiei de muzică religioasă. Scopul acestei școle l-am fixat, în următoarele puncte:

1. Cântările bisericești din vechiul regat pe psaltichie, cuprind un enorm material de frumoase melodii bisericești. Aceste melodii tradiționale, luate din psaltichia bisericii grecești, s'au lătit în tot vechiul regat. În cursul veacurilor vor fi primit desigur felurite influențe, fie compatibile, fie și nepotrivite unor cântări bisericești, sau chiar ingrediente contrare firei și caracterului psaltichiei. Academia va trebui deci să pătrundă în tainele psaltichiei originale, să-i cunoască amănuntele și să restabilească psal-

tichia în curetenia ei originală, publicând melodiile supuse unui triaj critic și priceput în colecții, cari vor trebui să devie „Colecții canonice“.

2. Psaltichia bisericească lătită în Moldova și Muntenia, e imposibil să nu fi fost influențată și de aptitudinile muzicale ale poporului român, dând unor cântări o nuanță etnică românească. Academia va trebui să examineze psaltichia și sub acest raport, menținând ce e bun.

3. Alături de psaltichie cântăreții de strună români desigur au creat melodii bisericești proprii și românești, fie în spiritul psaltichiei, fie într'un spirit independent. Aceste cântări încă trebuiesc precizate și publicate, întrucât vor fi bune.

4. Cântările bisericești din Ardeal și din Banat, seamănă cu cele din vechiul regat; deci trebuie să aibă aceiași origine: lățite probabil de călugări și preoți originari din Moldova și Muntenia. Cum însă ele au fost prinse în note liniare, în mod firesc au pierdut foarte mult din originalitatea izvorului din care au fost luate, căci notele liniare probabil nu pot reda toate modulațiunile și nuanțele tonurilor din psaltichie, fără a inventa eventuale noi semne muzicale.

În Banat cântările bisericești sunt ceva mai înflorite de cât cele din Ardeal, fiecă le-a influențat talentul muzical al bănățenilor, fie că le-a primit tot dela greci, dar prin intermedierea Sârbilor învecinați.

Cântările bisericești în Basarabia au pierdut în cele mai multe părți originalitatea lor, fiind înlocuite de muzica bisericească recitativă a Rușilor.

Aceste cântări bisericești din provinciile alipite, în mare parte colectate de învățători și dascăli bisericești, fie cu mai multă fie

cu mai puțină pregătire muzicală, încă trebuiesc examinate, stabilindu-se, cum unele ar trebui completate, altele eliminate ca protivnice dezvoltării unitare a cântărilor bisericești.

În scopul acesta va trebui cu timpul să completăm corpul profesoral și cu profesori, cari cunosc bine cântările bisericești din acele provincii. Cel puțin un profesor bun trebuie căutat de urgență. Acesta adus din Ardeal și neavând alte catedre la București ar putea să-și dedice toate forțele Academiei noastre. Deci ne-ar fi de mare folos. Ar fi un câștig, dacă am putea atrage la București pe dl. Sabin Drăgoiu dela Timișoară, căci în Capitală mai bine și-ar putea dezvolta calitățile muzicale.

5. Pe baza cunoștințelor temeinice a adevăratei muzice bisericești, Academia va avea chemarea a crește și pregăti profesori de muzică bisericească pentru toate școlile noastre teologice, pentru școlile normale, dirigeuri de coruri bisericești, protopsalți la mitropolii și episcopii și cântăreți de strună superiori pentru bisericile mai de frunte din țară. În scopul acesta trebuie alcătuit un proiect de lege care să asigure diplomaților Academiei noastre acest drept.

Cei ce vor dori a deveni profesori vor trebui să asculte la stat pedagogia muzicală și să obțină diploma.

6. Întreg materialul psaltichiei colectate și triate va cuprinde o bogăție foarte valoroasă de melodii bisericești, cari vor inspira pe compozitorii noștri la creațiuni superioare în spiritul și genul melodiilor tradiționale. Astfel muzica bisericească va porni pe un drum de dezvoltare și evoluție firească în catedrele artistice ale progreselor muzicale.

7. Muzica corală din biserici a ajuns în multe biserici sub conducerea unor conducători cârpaci-muzicali într-o astfel de stare, care conrupe gustul publicului; și dacă nu i se pune stavilă, poate deveni o primejdie. Mulțime de nechemăți s'au erijat în compozitori și au introdus în biserici melodii, sau cu totul imposibile, sau contrare spiritului și evlaviei unor cântări bisericești. Toate aceste cântări corale trebuiesc cenzurate, eliminându-se tot ce-i nepotrivit, iar cele corespunzătoare trebuiesc publicate în ediții canonice.

* * *

Onoratul corp profesoral al Academiei va

preciza pe bază de cunoștințe speciale ideile indicate de noi în mod laic în punctele de mai sus și va stabili căile și mijloacele, prin cari Academia își va putea îndeplini chemarea.

Considerând lipsa de orice mijloace materiale, am chemat anul trecut la muncă întru a porni această școală, un număr mai mare de profesori pricepuți în materie de muzică bisericească. Aceasta era necesar, pentru ca fiind mai mulți profesori,—contribuția lor gratuită sau neplătită să fie cât mai mică și mai ușoară. De altă parte era necesar, pentru a face experiențele necesare și a primi orientări pentru viitor. Acuma însă după un an de probă trebuie să procedăm la o temeinică sistematizare a Academiei cu patru cursuri anuale. Anul acesta însă se va ține cursul prim, deocamdată numai cu șase profesori, rămânând ca în anii viitori Academia să se dezvolte și completeze cu celelalte catedre necesare și cu noi puteri didactice. Astfel întemeiate pe necesitățile începutului am stabilit următoarele catedre:

1. Catedra de „Psaltică, scriere, ortografie, interpretare, studiul autorilor clasici, compoziția psaltică” și de „teoria muzicii, solfegiul, dictat, metrică și ritmică, cântul gregorian și coral protestant” se contrag într-o singură catedră cu titlul: „*Catedra de psaltică și solfegiul comparat*” cu prof. I. Chirescu.

2. Catedrele de „Armonie, contrapunct, forme muzicale, analiză muzicală” și de „Compoziție corală bisericească, dirigenție de cor” se contrag sub titlul: „*Catedra de armonie, contrapunct, compoziție și dirigenție corală*” cu profesorul G. Cucu.

3. Catedra de: „Canto, mecanismul vocal, igiena vocii, exerciții de supleță” și de „Canto, interpretarea religioasă” se contopesc în „*Catedra de canto*”, cu cântărețul dela opera română G. Folescu, întru cât ocupațiunile nu i-ar permite cu... Vulpescu.

4. „*Catedra de dicțiune*”, cu specială considerație la dicțiune bisericească, cu prof. I. Livescu.

5. „*Catedra de liturgică*”, cu P. Sf. Arhiereu Titu Simedrea.

6. „*Istoria muzicii și folclor religios*”, cu prof. C. Brăiloiu.

Toți profesorii indicați mai sus se numesc prin aceasta la catedrele lor cu titlul propriu.

Iară mult stimat d-nia Ta ești prin aceasta

numit tot în mod provizoriu și director al Academiei, având a-ți da silința să se învingă toate greutatele inerente începutului și să se organizeze astfel noua Academie, în cât ea să înceapă a produce roadele așteptate în timpul cel mai 'scurt posibil.

III

Mult stimat d-nia Ta în conferință profesorală veți stabili condițiile de primire în Academie a elevilor și pregătirea ce trebuie să o aibă la intrarea în Academie. Asemenea veți stabili și taxele, ce le vor plăti elevii. Hotărârile conferinței profesorale vor fi supuse aprobării noastre. Pentru lucrările administrative se pune la dispoziție un secretar. Neavând la dispoziție o persoană corespunzătoare, vă poftim a căuta și institui în mod provizor o persoană potrivită sub rezerva aprobării noastre. Iar când se va ivi necesitatea, se va pune la dispoziția școalei și un om de serviciu.

IV.

Academia se va susține din subvenția dela Stat și din taxele elevilor, precum și din eventuale donațiuni. Aceste mijloace se varsă în cassa Mitropoliei noastre, de unde se vor face plățile pentru personal și materiale pe bază de ordonanțe iscălite de noi.

V.

Indemnizația anuală a directorului se stabilește până la 24.000, zis douăzeci și patru mii pentru timpul când vor fi completate toate patru cursurile Academiei, și când în mod firesc ocupațiunile vor fi sporite; iar acum, când începem numai cu un singur curs indemnizația o stabilim la Lei 12.000 anual cât au și directorii seminariilor noastre cu 8 clase. Fiindcă mai ales la început direcțiunea trebuie să-și îndrepteze toată atenția asupra organizării Academiei, ea nu va avea administrație financiară, ci aceasta o va conduce Consiliul Mitropoliei de sub conducerea Noastră, care are o specială secție financiară.

Onorariul profesorilor și secretarului cu 7.000 lei, adică șapte mii lei lunar. Iar când va fi lipsă de un servitor special i se va putea plăti până la 3.000 lei, adică trei mii lei, lunar. Pentru anul acesta plățile se vor face începând cu 1 Februarie 1929.

Cât pentru munca oferită în mod gratuit de toți profesorii, cari au funcționat în cursul anului trecut, folosim ocazia să le exprimăm mulțumitele călduroase ale bisericii pentru ostenelele făcute cu un lăudabil idealism. Iar pentru acei profesori, cari anul trecut au lucrat mai regulat și la a căror servicii, în anul acesta, cu un singur curs, nu mai putem reflecta, destinăm suma de 90.000 lei, nouăzeci mii lei, care la propunerea onoratei direcțiuni li se va distribui în părți egale, când vom avea sumele disponibile.

Sunt vre-o 3 înși.

Din suma destinată de noi pentru materiale se vor procura întâi registrele și tipăriturile necesare; 2, mobilierul necesar; 3, lemne; 4, aparate muzicale, pian, armoniu; 5, tipăriri de colecții. etc., etc.

VI.

Academia se va deschide anul acesta în localul Seminarului Central, unde Prea Cernicul Director P. Partenie a avut bunăvoința a designa localul necesar. Având însă binecuvântarea Noastră, am cerut și primit verbal aprobarea și Onor. Minister de Culte prin d-l Secretar General Stancu Brădișteanu.

Va trebui să se facă și rugare în scris în privința aceasta către d-l Ministru al Cultelor.

* * *

Așteptând atât dela corpul profesoral, cât și dela e'evi, să-și deie silința ca această Academie, începută de noi, cu ajutorul D-niilor Voastre și a Onor. Minister de Culte, să ieie cu timpul o dezvoltare tot mai mare, implorând ajutorul Celui de sus asupra muncii depusă în ea, dorindu-i rezultate rodnice spre binele și înflorirea vieții noastre bisericesti.

Cu patriarhicești binecuvântări.

MIRON
Patriarh.

CEREȚI

NOUL TESTAMENT

traducere de

Părintele GRIGORE PIȘCULESCU

la Institutul Biblic, Sf. Sinod,
strada Antim, București.

Broșat 70 lei. = Legat flexibil 100 lei.

SFÂNTUL HARALAMBIE

Sfântul Haralambie a fost preot în părțile Magnesiei din Asia mică, a trăit în jumătatea secolului al II-lea, a primit moarte mucenicească în timpul domniei împăratului roman Septimiu Sever (193—211), pe când guverna în Magnesia Lucian și atât de pilduitoare a fost moartea lui încât a tras la credința în Hristos pe înșiși călăii săi: Porfirie și Vaptos, cum și trei femei din mulțimea ce găsia plăcere asistând la uciderea creștinilor. Numele lui însemnează pe românește: cel ce primește o bucurie mare

Sinaxarele — singurele izvoare cari ne vorbesc de sfântul Haralambie — nu ne dau alte știri despre viața și lucrarea lui, decât cele de mai sus. Sunt de ajuns însă; căci din ele răsare un chip luminos și întreg: — chipul Sfântului Haralambie, preot și mărturisitor al lui Hristos până la mucenicie.

După un răstimp de liniște, care a însemnat începutul domniei lui Septimiu Sever, iată, că începe din nou să bată vântul aspru al urii de moarte împotriva creștinilor. Era destul ca cineva să se declare creștin pentru a fi condamnat la moarte. Căci altă vină mai mare, decât aceea de a fi creștin, nu era cunoscută de păgâni. Prigoana creștinilor a cuprins îndată și părțile Magnesiei, unde păstoria cu inimă, smerit, dar hotărît, preotul Haralambie. Câte probleme se pun sufletului omenesc, în asemenea vremuri grele! Unele mai grele decât altele. Dar niciuna mai grea decât aceasta: a fi sau a nu fi creștin. În vremuri grele unii oameni încearcă să deslege problema sărăciei: cum să mă îmbogățesc? Ceeace s'a petrecut într'o măsură nemaipomenit de mare și în vremurile noastre, anume în timpul războiului din urmă. Alții caută mijloace să ajungă la situațiuni înalte sociale. Iar alții dau frâu liber pasiunilor trupesti. În niciuna din aceste categorii nu găsim creștini; nu putem găsi, pentru că nu au ce căuta. Pentru creștini, în asemenea vremuri de grea cumpănă, o singură problemă are importanță: ce să fac pentru a rămâne creștin? Am spus că e grea această problemă, pentru că angajează toate puterile spirituale ale omului în luptă cu toate pasiunile și păcatele legate de trupul și existența trecătoare omenească. Lupta dintre duh și trup — luptă din care una din părți

trebuie să iasă biruitoare definitiv și copleșit, iar cealaltă biruită pentru totdeauna. N'ați trecut niciodată prin asemenea împrejurări? O! desigur că sunt grele, dar scăpătoare de puternică lumină. Într'un asemenea moment mi-l închipui eu pe sfântul Haralambie, când s'a vestit prigoana împotriva creștinilor din timpul împăratului Septimiu Sever. Ce însemnă prigoana? O cercetare a tuturor celor ce aparțineau bisericii creștine, cu scopul de a întreba pe fiecare creștin dacă înțelege că tăgăduiască păgânismul cu credința lui în zeii neînsuflețiți. Cine răspundea că se închină zeilor păgâni și jertfește la altarele lor, era liberat. Și erau mulți și din aceștia. Numai cine mărturisia imposibilitatea de a mai sacrifica zeilor, era condamnat. Să încercăm acum să ne deslușim procesul sufletesc ce se va fi petrecut în sfântul Haralambie. Sau poate — iartă-ne, Doamne! — Sfântul Haralambie era atât de lămurit, încât nici n'a mai trebuit să treacă prin lupte cu sine însuși! Dar, chiar Mântuitorul a trecut prin luptă grea înainte de a primi moartea de cruce, cu atât mai mult un om. Deci, primind știrea că în curând va fi pus să aleagă între moarte și viață: moarte, dacă rămâne creștin, — viață, dacă sacrifică zeilor, în sufletul sfântului Haralambie a vorbit copleșitor de tare: gândul de a rămâne creștin.

Biruința gândului creștin în sufletul sfântului Haralambie, pus să aleagă între Hristos și zeii păgâni, ne deschide o fereastră largă prin care putem privi toată frământarea și lucrarea desfășurată de el pentru Hristos în biserica ce-i fusese dată spre păstorie. Dece nu mărturisește credința zeilor, ci lui Hristos? O! Întrebarea aceasta va fi răscolit în inima lui atâtea și atâtea mângâeri și binecuvântări dumnezeiești, pe cari le trăise în timpul servirii preoțești! Câte biruințe câștigase asupra sa însuși? Câte suflete desnădăjduite scăpate din ghiarele morții, prin cuvântul evangheliei lui Hristos! Decâteori nu auzise aidoma cuvântul Domnului: „îndrăzniți, că eu am biruit lumea“! Dar atunci, când foametea și sărăcia secera atâtea vieți, cine îngrijise de creștinii lui — tot așa de săraci —, dacă nu Dumnezeu viu, căruia el se rugase în duh și adevăr? Nu deschisese de atâtea ori rugăciunea lui porțile raiului?

Și nu văzuse el acolo locașurile veșnice pe cari Mântuitorul le-a pregătit tuturor celor ce vor crede și-L vor mărturisi până la sfârșit? Dar jertfa cea fără de sânge, prin care Mântuitorul se dă întreg oricărui creștin, n'o săvârșise el? Nu se împărtășise el din ea și odată cu aceasta nu gustase el arvuna vieții veșnice în Hristos?

Toate aceste erau, pentru sfântul Haralambie, realități atât de vii și de puternice, încât nimic nu-l putea despărți de Hristos. Cât de puternic e creștinul în fața morții!

La sfântul Haralambie această putere se descoperă în cel mai strălucit chip. Necredincioșii o văd și se lasă biruiți de ea. În-

șiși călăii lui: Porfirie și Vaptos sunt convertiți la credința în Hristos. Tot asemenea trei femei, din mulțimea celor ce așteptau să vadă sfârșitul sfântului Haralambie, au plecat încredințate că moartea lui n'a fost zadarnică, după cum nici viața cu Hristos nu fusese zadarnică.

Sfântul Haralambie a trăit și a murit ca cel care primise bucuria cea mai mare: bucuria de a avea pe Dumnezeu alături de el în toate împrejurările. Pentru care să rugăm pe Domnul să ne învrednicească și pe noi. Amin.

Preot MANEA POPESCU

COMENTARIU PRACTIC

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean!”.

I. Cererea IV-a sună astfel: „pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”.

Pâinea pe care o cerem aci lui Dumnezeu Tatăl Ceresc este codrul de pâine zilnică, adică pâinea materială pentru viața vremelnică a corpului nostru. Dă-ne nouă nu bogății nici înlesnirile vieții, ci ceea ce ne este strict necesar pentru subzistența noastră fără lux și fără abundență.

Pâinea aceasta nu trebuie s'o cerem de cât pentru ziua de azi, fiindcă nu trebuie să ne îngrijorăm pentru ziua de mâine, care nu este a noastră, ci a lui Dumnezeu, iar noi nu putem avea siguranța că o vom ajunge.

Dă-ne nouă pâinea duhovnicească a cuvântului dumnezeesc spre luminare și spre învățătură prin lectură, prin meditațiune și prin rugăciune pentru viața spirituală a sufletului nostru.

Dă-ne nouă pâinea cerească a Sfintei Euharistii pentru hrana sufletului nostru, pentru arvunirea învierii trupului nostru și pentru viața veșnică și a trupului și a sufletului nostru.

Să examinăm acum care este ardoarea noastră și care este gustul nostru pentru fiecare din aceste trei feluri de pâine și odată ce noi preoții sântem însărcinați de Providență să le distribuim altora să luăm seama

și să vedem cu ce grijă ne achităm de această sfântă sarcină.

II. A cincea cerere sună astfel: „și ne iartă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri”.

Cea mai constrângătoare dintre nevoile mele personale este să fiu ușurat de sarcina datoriilor pe care le-am săvârșit față de Tine, Dumnezeule! Indrănesc să te rog, Doamne, să mi le ierți după sinceritatea cu care eu iert greșalele săvârșite de semenii mei față de mine. Eu știu prea bine că este mare disproporție între păcatele mele față de Tine și între măruntele greșeli ale semenului meu față de mine și de aceea nici nu mă gândesc ca Tu să-ți măsoari noianul bunătății și al iertării Tale față de mine cu cântarul sgârceniei și al răutății mele față de semen.

Eu știu prea bine că prin această cerere îmi pronunț singur ori ordonanța mea izbăvitoare ori sentința osândirei mele veșnice.

Dumnezeu vrea să ne iertăm toate jignirile, pe cari ni le pricinuim unii altora oricât de mari ar fi ele. El vrea să ne iertăm cu o iertare radicală și întreagă care să se învâlească în uitare și care să fie tot una cu ștergerea. El vrea să ne iertăm în fiecare zi și în toate zilele fiindcă zilnic noi ne ofensăm unii pe alții. De vreme ce noi îi cerem lui iertare, Dumnezeu vrea ca noi să iertăm întâiu.

Recitând zilnic rugăciunea domnească, noi ne angajăm singuri la aceasta și consimțim nesiliți de nimeni.

Trebuie să iertăm deci totul semenului

nostru fără excepție, să iertăm în întregime, să uităm, să ștergem și să îngropăm totul în tăcere.

Odată iertate, să ștergem toate ofensele din inima noastră, fără să mai păstrăm niciun resentiment și nici-o amintire fără să ne mai permitem a le mai pomeni în conversațiunile noastre, necum să ne mai plângem de ele.

III. Cererea VI-a sună astfel: „Și nu ne duce pre noi în ispită.

Cu alte cuvinte, păzește-mă Dumnezeu de acele împrejurări în care diavolul ne ispitește și de care el se folosește ca să ne piardă. Acestea sânt situațiuni așa de primejdioase și de critice în cât nici cei mai puternici și cei mai hotărâți dintre noi nu se pot împotrivi. Numai Tu, Dumnezeu, prin Providența Ta poți să ne ferești de toate soiurile de ispite la care noi sântem expuși.

Intărește-ne, Doamne, ca să le rezistăm și fă ca ispitele să fie spre sporirea vredniciei și a tăriei noastre.

Fă, Doamne, ca eu să nu fiu o ispită și o pricină de cădere pentru semenul meu. Să nu-l ispitesc nici prin vederea mea, nici prin graiul meu, și nici prin scrisul meu.

IV. Cererea VII-a sună astfel: „Și ne izbăvește de cel rău!“.

Întău de toate, izbăvește-ne de răul material, de calamități și întâmplări năprasnice, care ne-ar despărți de Tine, Dumnezeu, și ne-ar prăbuși în uitarea și în neglijarea datoriilor celor către Tine.

Isbăvește-ne de tiraniile propriilor noastre patimi.

Ferește-ne de răul păcatelor și de răul iadului, care ne năpădește prin abuzul nesăbuit de care ne facem vinovați față de binefacerile Tale Doamne!

Ferește-ne de doul rău, de demon sau de omul seducător sau aducător de scandal, care îndeplinește rostul diavolului.

Desleagă-ne de lanțurile egoismului și ale orgoliului personal și fă-ne să pomenim într'una numele Tău, iar nu numele noastre; să zidim împărăția Ta, iar nu împărăția intereselor noastre; să îndeplinim și să ascultăm de voința Ta, iar nu de voința și de capriciile noastre.

Fă-ne să ne gândim într'una la Sfințenia Ta și la păcătoșenia și greșalele noastre.

Iertarea Ta să ne îndemne și să ne călăuzească spre iertarea noastră „căci de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru cel Cerească nu vă va ierta vouă greșalele voastre“.

Dumnezeule îndurate! Condiționează iertarea noastră de iertarea pe care noi înși-ne o acordăm semenilor noștri, dar nu măsură bunătatea și îndurarea Ta cu sau după uscăciunea vrăjmașilor și desbinărilor noastre mărunte. Isbăvește-ne Tu de răutățile semenilor noștri, după ce ne vei fi curățit mai întâu de răutatea din lăuntrul nostru.

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cufu cu Barză

CATEHISM ORTODOX CONTRA SECTANȚILOR

Ediția Sf. Sinod bulgar
de Bogoliubov-Kalnev

1. DESPRE CREDINȚA EVANGHELICĂ

Intrebare. Ce ne învață, în această privință, cuvântul lui Dumnezeu, scris și oral?

Răspuns. Ne învață despre o credință vie în Domnul Hristos Iisus (Ioan 25:31). Biserica Ortodoxă mărturisește cuprinsul acestei credințe într'o formă prescurtată dar exactă — într'o pravilă specială — Simbolul Credinței sau Crezul.

Intrebare. Din câte părți se compune Simbolul Credinței?

Răspuns. Se compune din 12 părți sau articole.

Intrebare. Despre ce se vorbește în primul articol al Simbolului nostru?

Răspuns. În primul articol se vorbește despre Dumnezeu—un Creator și Providențiator al lumii dupăcum scrie Apostolul: „Un Dumnezeu și Tatăl tuturor care este peste toate și prin toate și întru noi toți“ (Efes. 4:6).

Intrebare. Cum se explică, că toți creștinii cred într'Un Dumnezeu, dar recunosc în același timp în El Trinitatea persoanelor?

Răspuns. Creștinii cred, că Unicul Dumnezeu în esența sa, s'a descoperit lumii în

trei persoane. De aceea și oamenii și-l reprezintă, când ca Dumnezeu Tatăl, „Îmbătrânit de zile (Dan. 7: 9), când ca Dumnezeu—Mântuitorul lumii (Galat. 4: 4), când ca Dumnezeu — Sfântul Duh (Mat. 3: 16). Totuși, nu credem în trei dumnezei, ci într'Un singur Dumnezeu.

Asemănare pentru credința noastră putem lua din natura înconjurătoare. Soarele, de pildă este rotund, ne luminează și ne încălzește. Totuși avem un singur soare, și nu trei. Altă asemănare: sufletul nostru se compune din rațiune, simțământ și voință. Omul însă este unul și în stare normală se recunoaște întotdeauna identic cu sine însuși.

Intrebare. Există oare în Vechiul-Testament învățătură despre Sf. Treime?

Răspuns. Ascuns — există în multe locuri din biblie (Fac. 1: 26; Num. 6: 24—26; Psalm. 32: 6; 109: 1; Isaia 49: 16; Dan. 7: 14 etc. etc. Prorocul Isaia — supranumit Evanghelistul cel vechiu—expune mai clar această învățătură. El scrie: „în toate întristările Dumnezeu nu i-a lăsat (pe evrei) și Ingerul Feței Lui i-a mântuit...”

...Dar ei s'au răsvrătit și au întristat pe Duhul lui cel Sfânt“ (Is. 63: 9—10, compară Maleahi 3: 1 și Agheu 2: 5).

În cuvintele citate, prorocul Isaia deosebește destul de lămurit trinitatea persoanelor în Dumnezeu: Dumnezeu Tatăl, Ingerul Lui—Hristos și Duhul Sfânt.

Intrebare. În care articol din Simbolul credinței se vorbește despre a doua persoană a Sfintei Treimi?

Răspuns. În șase articole: dela al doilea până la al optulea.

Intrebare. Cum crede biserica în Dumnezeu Fiul—a doua persoană a Sfintei Treimi?

Răspuns. În articolul II al acestui Simbol, biserica mărturisește, că Iisus Hristos este unicul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu Tatăl înainte de orice faptură—lucru tot așa de neajuns de mintea omenescă ca și faptul cum Lumina se naște din Lumină (Ioan 1: 1—2).

Nașterea, înainte de veci, a Mântuitorului nostru din Dumnezeu Tatăl a fost cunoscută încă din Vechiul-Testament de prorocul Miheia. Acesta a spus: „Stăpânitorul Israelului“ din Betleem „își trage obârșia dela început, din zilele vecinice (Miheia 5: 1—2). Din cuvintele prorocului urmează în mod neapărat

să tragem concluzia despre dumnezeirea — omenirea lui Iisus Hristos.

„Stăpânitorul“ după origina sa pământească—ca om—se trage „din Betleem“. Ca Dumnezeu însă se trage „din timpuri vecinice“ cu toate că nu este identic cu Dumnezeu Tatăl. Se înțelege, că în acest sens a numit prorocul Isaia pe Dumnezeu Fiul—„Tatăl vecinicii“. În Pildele lui Solomon, cu privire la timpul nașterii Lui—în calitate de Înțelepciune Dumnezească — se spune: „Înțelepciunea s'a născut încă de când nu erau făcute nici pământul, nici câmpiile... și când nu existau nici adâncurile“ (—8: 22—27). În felul acesta, cu privire la Înțelepciunea Dumnezească, înfățișată de prorocul Daniel în persoana „Fiului Omului“ (—7: 13), — Biblia însușește o existență din veci cu Dumnezeu Tatăl.

Intrebare. Ce ne mai învață articolul II din Simbolul Credinței?

Răspuns. În acest articol Mântuitorul Iisus Hristos se numește „Unul Dom“. După credința Bisericii Ortodoxe înseamnă, că pe pământ poate fi numai un Hristos Mântuitor și nu o mulțime. Dacă însă, în diferite locuri, apar oameni cari grăesc singuri despre sine „eu sunt Hristos“, înseamnă, că înseală poporul simplu cu această afirmație. Creștinii ortodocși sunt datori să ocolească pe acești înșelători amintindu-și de cuvintele Domnului, care a grăit ucenicilor Săi: „Vedeți să nu vă amăgească cineva. Căci mulți vor veni în numele meu, zicând: eu sunt Mesia, și pe mulți îi vor amăgi“ (Mat. 24: 4—5).

Intrebare. Despre ce se vorbește în al treilea articol al Simbolului?

Răspuns. În al treilea articol Biserica Ortodoxă crede, că Domnul Nostru Iisus Hristos — după trup — s'a născut fără sămânță din Prea Sfânta Fecioară Maria, prin pogorârea Duhului Sfânt (Luca 1: 35).

Această taină, „streină și preamărită“ a fost vestită de prorocul Isaia. El a spus: „iată fecioara va lua în pântece și va naște fiu și se va chema numele lui Emanoil (Isaia 7: 14; 9: 6). În biblia evreiască — în limba în care a scris și vorbit prorocul Isaia—prin cuvântul ha-alima se înțelege fată curată, ce nu știe de bărbat, sau fecioară (Comp. Fac. 24: 16).

Intrebare. Ce se cuprinde în articolul IV al Simbolului de credință?

Răspuns. În al patrulea articol mărturisim,

că Domnul a suferit pentru păcatele noastre în timpul lui Pilat din Pont—guvernatorul Iudeei (Mat. 27: 2). În Vechiul Testament, Prorocul Isaia, inspirat de Dumnezeu, a prezis patimile Mântuitorului „pentru păcatele noastre. Contemplând în duhul aceste patimi, a spus: *Acela—Robul lui Iehova—a fost rănit pentru păcatele noastre și schingiuit pentru nelegiuirile noastre; pedeapsa lumii noastre a căzut asupra Lui și cu ranele Sale ne-am lecut* (Cap. 53: 5).

Intrebare. Deci sub patimile „Robului lui Iehova“ trebuie să înțelegem tocmai strădaniile după cruce ale Mântuitorului nostru—Dumnezeu omul?

Răspuns. Fiindcă strădaniile unui rob simplu muritor nu puteau să aibă o însemnătate mântuitoare pentru oamenii păcătoși, „Omul, după cuvintele psalmistului David, *nu va răscumpăra nicidecum pe fratele său și nu va putea da lui Dumnezeu răscumpărare pentru el*“ (Psalm. 49: 8). Dacă „robul lui Iehova“ cu ranele sale ne-a mântuit „pe noi pe toți“, se înțelege clar, că El nu a fost un simplu om, ci — Dumnezeu — om. Despre aceasta mărturisește însuși Iehova—Domnul prin prorocul Isaia. Acesta spune: „Eu, Eu însumi îți voi șterge fărâdelegile tale pentru Mine și nu-mi voi aminti de păcatele tale“. (Isaia 43: 25).

În felul acesta „robul lui Iehova, rânduit mai înainte de veci din Dumnezeu“ să ne vindece cu ranele Sale, este fără îndoială o persoană dumnezească, însuși Dumnezeu în trup (Vezi 1 Regi. 2: 25)—așa dupăcum și cred toți creștinii buni.

Intrebare. Ce învățăm din articolele cinci și șase ale Simbolului de Credință?

Răspuns. În câteva cuvinte zis: în articolul cinci al Simbolului său, biserica ortodoxă învață, că Mântuitorul nostru a înviat a treia zi după moartea Sa potrivit vechilor proorocii (Mat. 28: 6). În articolul șase învață, că El s'a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl.

Intrebare. Despre ce se vorbește în articolul VII al Simbolului de credință?

Răspuns. În articolul VII, Biserica lui Hristos își mărturisește credința, că la sfârșitul veacurilor Domnul va veni iarăși pe pământ pentru a judeca viii și morții și după aceea va descoperi împreună cu sfinții vecinica Sa împărăție în cer (Fapt. 1: 11; Apoc. 21: 3. comp. Maleahi cap. 4). Până la judecata

ultimă a lui Dumnezeu, Domnul în chip de om nu va locui în nici-o parte în mijlocul oamenilor. De aceea dacă în unele locuri apar acum oameni cari spun: „eu sunt Hristos“—acesta este un semn vădit, că acolo a slăbit credința în Dumnezeu și că poporul a fost cuprins de o amăgire deșartă (Mat. 24: 5, 11).

Intrebare. Dar când va avea loc a doua venire a Domnului pe pământ, pe care o așteaptă creștinii?

Răspuns. Nimeni dintre oameni nu poate fixa *exact* timpul acestei veniri. Aceasta este o taină ascunsă de Dumnezeu și îngerilor. Hristos a spus așa Apostolilor: „*Iar de ziua și de ceasul acela* (adică când Domnul va veni iarăși pe pământ) *nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl Meu* (Mat. 24: 36).

Intrebare. Ce învățătură trebuie să tragă credincioșii din aceste cuvinte ale lui Hristos în deosebi acum în timpul agitațiilor religioase?

Răspuns. Creștinii sunt datori să-și amintească, că Domnul a ascuns cu desăvârșire oamenilor timpul *eczac*t al slăvitei Sale veniri la noi. De aceea nu trebuie să se silească să hotărască acest timp. Creștinii nu trebuie să creadă în astfel de calcule cu cari se îndeletnicesc acum oamenii alunecați dela dreapta credință.

Intrebare. Cu ce se confirmă cele spuse?

Răspuns. Cu însăși vorbele Mântuitorului. Înainte de înălțarea sa la cer — la întrebarea apostolilor — când va apărea El iarăși pe pământ, Hristos a răspuns: „*Nu este lucrul vostru* (însemnează că nu stă în puterile voastre) *ca să știți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus într'a sa atotputernicie*“ (Fapt. 1: 7).

În felul acesta nu numai ciasurile și zilele (Mat. 24: 36), ci și tot felul de timpuri și soroace privitoare la a doua venire a lui Hristos în lume nu au fost lăsate de Tatăl într-o noastră stăpânire.

Prin urmare, nimeni dintre oameni nu poate indica *anul*, când va veni Domnul în lume pentru judecată. Și dacă sectanții adventiști au presupus, că Mântuitorul trebuia să vină pe pământul nostru „în slavă“ încă din anul 1844, sau că va apărea în 1933—1934 sau la altă dată calculată de ei — lucrul acesta nu este decât un simplu vis, absolut

netrebuincios nouă, asemănător cu alergarea după umbră.

Intrebare. Să nu aibă oare posibilitate creștinii ca pe bază de studiu amănunțit al Bibliei să găsească, „cheia pentru descoperirea prorociilor“ ce privesc venirea viitoare a lui Hristos în lume?

Răspuns. Fără îndoială, că nu sunt în stare să facă acest lucru. Aceasta se înțelege dela sine. Dacă Dumnezeu a ascuns „timpurile și soroacele“ venirii sale chiar pentru îngerii din ceruri, cu atât mai puțin nu pot ști ceva despre aceasta oamenii, fie ei chiar cei mai înțelepți și mai învățați. Cu puterile lor mărginite nu sunt în stare să găsească cheia pentru descoperirea planurilor nemărginitei Înțelepciuni Dumnezeiești. Apostolul Petru spune în această privință: „... *Nici-o prorocie a Scripturii nu se tâlcuește după cum îl taie capul pe fiecare. Pentru că niciodată proorocia nu s'a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit purtați fiind de Duhul Sfânt*“ (2 Petru 1:20—21).

Intrebare. Ce mărturisește biserica în articolul opt al Simbolului de Credință?

Răspuns. În acest articol creștinii exprimă credința lor în a treia persoană a Sfintei Treimi — Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu purcede din veci din Tatăl (Ioan 15:26). El este vrednic de aceeași închinare cuvenită lui Dumnezeu Tatăl și lui Dumnezeu Fiul (Luca 12:10; Mat. 28:19). Tot ceea ce au vorbit lumii proorocii, le-a fost descoperit de Duhul Dumnezeesc (2 Petr. 1:21). De aceea Duhul Sfânt se numește în cuvântul lui Dumnezeu „*Mângâietorul*“ nostru și „*Duhul adevărului*“ (Ioan 15:26).

Intrebare. Există oare în Vechiul Testament învățătură despre Sfântul Duh?

Răspuns. Există dar acoperit — și mai tainică decât persoana lui Iisus Hristos. Așa, despre Duhul Sfânt se pomenește chiar la începutul Bibliei, ca despre ceva deosebit de Dumnezeu (Fac. 1:2—3). Despre Duhul Sfânt vorbesc în acest sens, în general, scriitorii de Dumnezeu înțelepțiți și proorocii (Compară Ps. 32:6; 103:30. Iov 33:4. Isaia 11:2; 48:16; 61:1; 63:9—13. Ioil 2:28 etc.).

Din toate aceste mărturii biblice creștinii trebuie să vadă, că predica evanghelică privitoare la Duhul Sfânt — ca sens — nu face decât să întărească învățătura cuprinsă în vechea biblie.

Intrebare. Ce trebuie să-și amintească creștinii ortodocși când judecă despre firea Sfântului Duh?

Răspuns. Aceia că El nu purcede dela Tatăl și dela Fiul, după cum cred romano-catolicii, ci — numai dela Tatăl. Așa a învățat Domnul pe creștini. În evanghelia după Ioan a spus: *Când va veni Mângâietorul, pe care eu îl voi trimite vouă dela Tatăl, Duhul Adevărului carele dela Tatăl purcede*“... (Ioan 15:26). În chipul acesta, cu mijlocirea Sa Iisus Hristos *imploră* pe Tatăl să trimeată în lume pe Duhul Sfânt (Ioan 14:16). Dar Duhul Sfânt nu purcede și dela Fiul, ci numai dela Tatăl — singurul izvor al oricărei vieți din lume.

Intrebare. Veni-va oare vremea când Sfântul Duh va începe să descopere oamenilor „adevăruri“ protivnice Sfintei Scripturi și în special Evangheliei lui Hristos?

Răspuns. În veci nu va fi și nici nu poate fi o astfel de vreme. Domnul e Dumnezeu, martor credincios Sieși (Apoc. 1:5). Iar în Evanghelie a zis: „*cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*“ (Mat. 24:35). Pentru acest motiv Duhul Sfânt coborându-se peste prooroci și drepti mărturisește prin ei lumii numai aceia ce este conform cu Sfânta Scriptură (Apoc. 13:1—5). Nici-o proorocie adevărată nu poate distruge cirtile evanghelice (Mat. 24:35). De aceea trebuie să socotim drept simple basme orice fel de „spuse“ cari întunecă Sfânta Biblie.

Intrebare. Ce să creadă creștinii despre acei oameni cari apucându-se să „proorocească“, schimonosesc învățătura creștină cu „descoperirile“ lor pretinse a fi primite dela Duhul?

Răspuns. Pe astfel de oameni trebuie să-i considerăm „profeți mincinoși“. Mântuitorul a prevenit pe ucenicii săi să se ferească de ei (Mat. 24:11, 23—26). Profeții mincinoși, susținuți de o putere diavolească sunt în stare să facă semne minunate în mijlocul oamenilor. Dar nu trebuie să-i credem nici atunci când — mințind — încep să facă minuni. Trebuie să ne amintim, că uneori oamenii au făcut minuni și cu puterea diavolului (Eșire 7:11—12). Nu trebuie să ne amăgim nici de faptul, că unii „prooroci“ lucrează chiar în numele lui Hristos și după exterior seamănă mult cu creștinii cei buni. Știm din Faptele Apostolilor, că fiii primului preot iudeu — evrei necredincioși — s'au

încercat să alunge în numele lui Hristos duhurile cele rele (Fapt. 19:13—16). Din această pricină creștinii ortodocși nu trebuie să se amăgească de exteriorul ereticilor tainici cari sunt devotați bisericii numai la suprafață. Putem să primim numai acele minuni cu cari se întăresc și nu se dărâmă adevărurile evanghelice (Eapt. 16:16—18).

Întrebare. Despre ce se vorbește în ultimele articole ale Simbolului de credință?

Răspuns. În articolul IX mărturisim credința noastră într'una Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică (2 Cor. 12:11—13). În articolul X mărturisim, că botezul, care ne renaște din păcate, este unul — și acesta nu se repetă; este imposibil să botezăm a doua oară pe oamenii botezați cum se cuvine: (Efes. 4:5). În artic. XI — credem că vor învia toți morții — dreptii și păcătoșii.

Întrebare. Ce adevăr se propovăduiește în articolul XI din simbolul credinței?

Răspuns. Adevărul că odată, fiecare om va răspunde în fața lui Dumnezeu despre faptele

„săvârșite cu corpul“ (2 Cor. 5:10 comp. Rom. 14:12). Nu „cu corpurile“ ci „cu corpul“. Aceasta însemnează că pe pământ omul trăiește numai o singură dată și creștinul nu poate admite întruparea sufletului de mai multe ori (metempsihoză). De aceea, se înșeală amarnic acei oameni cari socotesc că după moartea corpului sufletul nostru va trăi într'un alt corp omenesc, ba poate să se sălășuiască chiar și în corpurile animalelor. Acestea sunt basme, răspândite în popor de către oameni lipsiți de „credința cea sănătoasă“ (Col: 2:18), cari fiind scăpați la minte, sunt atrași de aceea ce nu pot nici să înțeleagă, nici să documenteze. Lucrul acesta este o groblană contrazicere a sfântului Apostol care a scris: „rânduiește este oamenilor să moară odată, iar după aceea judecata“ (Evr. 9:27).

Așa dar nu alte noi „întrupări“ ale sufletului, ci „judecata“ așteaptă pe oameni după unica lor moarte trupească.

Întrebare. În viitor, câte învieri așteaptă pe oameni?

UN PROGRAM

de învățământ religios pentru școlile de ucenici.

1. Creațiunea lumii ca operă plină de putere, de înțelepciune, de măiestrie și de frumusețe.

2. Cei dintâi oameni: Adam și Eva, Cain agricultorul, Abel păstorul și Noe cultivatorul de vie. Indelețnicirile felurite ale oamenilor.

3. Corabia lui Noe: lucrare migăloasă, anevoiasă și plină de meșteșug și pricepere.

4. Iosif în țara lui și între frații lui: pisma.

5. Iosif în țară străină: prudența și curățenia sufletească.

6. Iosif în temniță: Camaraderia.

7. Moise prinț în palatul lui Faraon.

8. Moise cioban: necazuri, suferințe și privațiuni.

9. Decalogul: «Șase zile să lucrezi, iar a șaptea s'o serbezi» să sărbătorim Sâmbăta sau Duminica?

10. Cuvântul lui Iisus asupra Sabatului. Luca VI, 1—11.

11. Iosif, teslarul din Nazaret. Munca și meseria cinstită de Dumnezeu în planul mântuirii noastre.

12. Pavel, împletitor de corturi. Munca și rugăciunea sfințește viața. Munca fără rugăciune este robie, rugăciunea fără muncă cerșetorie.

13. Nimeni, puindu-și mâna pe plug și căutând înapoi, nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu. Luca IX, 62.

14. «Cine nu lucrează, să nu mănance». II Tesalonicieni III, 10.

15. Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea aceea, care rămâne pentru viața veșnică. Ioan VI, 27, 54.

16. Ori de mâncăți, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți. I Corinteni X, 31.

17. Silința încordată: «Leneșule, aleargă la furnică». Proverbele VI, 6.

18. «Vrednic este lucrătorul de plata sa». Mateiu X, 10.

19. «Lucrători ai nedreptății, depărtați-vă dela mine». Luca XIII, 27. Turnul Babilonului este icoana răsvrătirei, a nedreptății și arăutății omenești.

20. Răscoala argintarului Dimitrie. (Faptele Ap. XIX, 23—41).

21. Pilda lucrătorilor din vie cu plată egală. (Tocmelile omenești și socotelile nepătrunse ale înțelepciunii Dumnezeuiești). Calitatea lucrării valorează, iar nu cantitatea sau intervalul de timp al oboselilor omenești.

22. Veniți la mine cei oboșiți și vă voi odihni. (Mateiu XI, 28—30).

23. Pilda talanților.

24. Iisus lângă țigheaua tâmplarului. (Marcu VI 3—6). (Iisus în atelier și în fabrici).

25. Iisus la vârsta de 12 ani Luca II, 41.

26. Iisus prieten al copiilor. Luca XVIII, 16.

27. Venirea Grecilor la Iisus (Mateiu XXI, 18—23). (Ioan XII, 20—50).

28. Pilda Samarineanului milos.

29. Iisus și tineretul. Luca XVIII, 15—30.

30. Bucuria Cerului de un păcătos pocăit. Luca XV, 7 și 10.

31. Fiul risipitor.

32. Iisus în spital, în pustie și în școalele din Galileea. Luca IV, 37—46.

33. Sutașul din Capernaum și vindecarea slugii sale. Luca VII, 1—10.

34. Pavel scăpat din mâna conspiratorilor de un copilandru. (Fapte XXIII, 12—53).

35. „Învăță-ne să ne rugăm“. Luca XI, 1-13.

36. „Crede în Domnul Iisus, și te vei mântui tu și casa ta. Fapt Ap. XVI, 30-31.

37. „Eu sunt calea, adevărul și viața“. Ioan XIV, 6.

38. „Dacă cineva este bolnav între voi, să se roage“. Iacob, V, 13.

39. Daniil în cușca cu lei. (Daniil VI).

Petru și Pavel în temniță. Credința și nădejdea în Domnul te izbăvește din cele mai grele primejdii.

40. Diavolul: tatăl minciunei. Ion VIII, 44. Sectele și sectanții.

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica „Cuibu cu Barză“

PLAN DE PREDICA SAU DE LECȚIUNE PRACTICĂ

Biblia și Duhul Sfânt.

I) *Pregătirea*: a) Biblia este singura carte. Ea ne este suficientă și nu mai avem nevoie de altă carte. Ion XX, 30.

b) Biblia curățește inima Efeseni V, 20.

c) Biblia apără de pericol. Ion XII, 48.

d) Biblia trebuie cercetată zilnic Faptele Apost. XVII, 11.

II) *Anunțarea*: Biblia este inspirată de Duhul Sfânt.

III) *Tratarea*: a) Personalitatea Duhului Sfânt a fost descoperită în Vechiul ca și în Noul Testament.

b) In Vechiul Testament Duhul Sfânt se poartă pe deasupra apelor (Geneza I, 2) El a mișcat inimile profetilor: Ezechiel II, 2; VII, 3; XI, 24.

Puteri mari au fost date multora prin Duhul Sfânt. Judecători XIV, 6; XI, 29.

c) In Noul Testament Duhul Sfânt apare în plinătatea lui ca o persoană în acțiunea Sa.

1. El este prezent la nașterea Domnului nostru Iisus Hristos și-l însoțește la botez.

2. Prin Duhul Sfânt, Iisus a biruit ispite, a înviat, a vindecat și a scos demoni. Mateiu IV, 1; XII, 18, 31; Luca IV, 13.

3. Prin „Duhul veșnic s'a dat pe sine ca jertfă“. Evrei IX, 14.

4. Duhul Sfânt convinge lumea de păcat, dreptate și judecată. Ioa XVI, 9.

5. Duhul Sfânt locuiește în inima credinciosului. Ion XIV, 16-17. Această locuire a Duhului în noi ne face biruitori asupra firii pământești. Romani VIII, 9.

6. Duhul Sfânt mărturisește pe Iisus Hristos Ion XV, 26.

7. Duhul Sfânt ne călăuzește în viață și ne scoate din greutate. Romani VII, 14.

8. El ne mângâie (Ion XIV, 16) și ne înțărăște în Domnul“ Romani VIII, 26.

9. Duhul Sfânt te naște din nou Ion III, 5.

10. El ne sfințește. I Corinteni VI, 11; Galateni V, 22, 27.

IV. *Aplicarea*: 1. Duhul Sfânt alege bărbați, femei și tineri pentru lucrul lui Hristos. Fapt. Ap. XIII, 2.

Noi sântem oare aleșii lui?

2. Duhul Sfânt este puterea care însoțește pe lucrătorii evanghelici. Fapt. Ap. I, 8.

Ne însoțește el oare și pe noi?

MIȘCAREA MISIONARA

Din inițiativa I. P. S. Patriarh s'a luat dispoziția înființării «Discului milelor». Prin aceasta s'a realizat ideea fericită ca biserica să îndeplinească pe lângă celelalte roluri și un altul inerent ei, pe cel de ajutorare, să învețe și să înfăptuiască așa numita operă samaritană.

Cu bănuții văduvelor, cu fărâmele credincioșilor nevoiași ce picură pe disc în sărbătorile mai însemnate de peste an, s'a putut procura un mic prilej de mângâere pentru câțiva nenorociți și obijduiți ai soartei din Comuna *Vulcana-Pandele jud. Dâmbovița*.

În toiu iernei, când gerul apasă mai greu traiul săracului, ziua de Duminică 29 Decembrie 1928, pentru aceștia în special și pentru toți sătenii ocrotitori în general, a fost o zi cum rar se poate întâmpla, o zi de nespusă bucurie și alinare. Pe fețele bătrânilor sărmani și ale copiilor zdrențăroși se citea în acea zi o vădită seninătate și mulțumire. Abia așteptau să se deschidă serbarea în care aveau să se bucure ei cei dintâi.

Și 'ntr'adevăr că șezătoarei duminicale obișnuită, i se dedese în acea zi un fast deosebit, prin programul bogat ce avea să desfășoare: Școlarii îmbrăcați în haine de sărbătoare, la ora 2 1/2 deschid șezătoarea cu un cântec duios potrivit ocaziunii, după care părintele paroh Gh. Sălcescu, președintele Căminului Cultural „Isvorul de apă vie” din localitate, care cămin patronează șezătorile duminicale, a vorbit cu multă căldură numeroasei asistențe, care nu mai încăpea în sala școlii, despre importanța luminei și culturii ce trebuie să pătrundă în popor și despre rostul dragostei creștine în opera de ajutorare a nevoiașilor. Laudă concursul dat acestui căin de mai înainte înființată Societate Cultural-sportivă din vecinătate „Minerul”, care întotdeauna a fost alături la orice apel, ca un prețios colaborator, după care recomandă adunării pe inimosul conferențiar Căpitan-doctor Cruceanu din Târgoviște, care a vorbit foarte plăcut și interesant despre „Creșterea și îngrijirea copiilor mici”, arătând cu prețioase amănunte diferitele faze și îngrijirile respective de la copilul din timpul procreației și până la etatea de un an. Timpul scurt disponibil, l-a silit pe d-l conferențiar să-și circumscrie interesantului subiect la un material mai restrâns.

Micuții școlari sub conducerea d-rei învățătoare Ec. Popovici, au executat cu exactitate diferite poezii, cântece și jocul „Sus opincă”. Nu mai puțin au contribuit la reușita serbării domnișoarele dela Conservatorul de muzică: Andre-

escu și Marinescu din Târgoviște, care au lăsat o plăeută impresie cu ireproșabilele declamații și cântece mult aplaudate. La ora 5 s'au împărțit ajutoarele în *îmbracămintele la 25 săraci din comună*, după care șezătoarea a luat sfârșit cu deplină satisfacție pentru toți.

Seara la ora 9 a urmat a doua parte din programul zilei: Serata organizată de Căminul Cultural, în folosul întreținerii lui, cu următoarele puncte:

Diferite coruri executate de membrii societății „Minerul” cei mai mulți elevi ai conservatorului și membrii ai societății corale „Cântarea României”, au deschis serata.

Declamațiuni stărnitoare de aplauze și jocul „Banul Mărăcine”, executat cu deosebită finețe, au entusiasmat sala. Baritonul Poenaru din Târgoviște a cântat diferite cântece românești. Dar mai mult decât toate, piesa „Vlăduțul mamei”, comedie cu mult tâlc, a pus vârf însuflețirii din sală, provocată de finețea execuțiilor. Jucată de d-nii membri ai Societății „Minerul”, în deosebi Vlăduțul mamei de d-na Lalu și moș Eftimie de d-l Lalu din Târgoviște, Smărăndița moșului jucat de d-ra Andreescu din Târgoviște, au prilejuit mii de aplauze. Tot așa de plăcut au jucat și d-ra Măutescu din Șotânga și d-l Florian Cocu din Târgoviște. Toată lauda se cuvine acestor propagatori ai culturii și artei în popor.

Cu asemenea elemente recrutate dintre școlari și absolvenți, s'ar putea culege multă roadă în greaua muncă de atragere a sătenilor și 'n răspândirea dragostei de cultură în popor, în special cel de la sate.

CĂRȚI NOI

Intregirea Neamului Românesc și Oastea Română în Războiul pentru Intregire—

de Preot Căpitan I. D. CROITORU
Brăila 1928

Biblie și știință de Diaconul Al. N. Constantinescu, profesor. Ediția II-a. —București 1928, 32 pagini. Prețul 25 lei.

C R O N I C A E X T E R N A

În veci neuitatul Patriarh Grigorie al Antiohiei, venit dela Mitropolia Tripolului, se numea, ca mirean Ignatie Gheorghe (Ignatie Hoodat) și s'a născut la 1 Iulie 1859, în satul Obei din Liban. De copil fiind luat în serviciul Mitropolitului Gavriil al Beirutului, a fost dat la școala clericală din acel oraș, care se afla sub direcția însăși a Mitropolitului. Terminând studiile clericale, la 17 Decembrie 1877 a fost tuns în shima monahală în 'Mănăstirea „Născătoarea de Dumnezeu cea dătătoare de lumină (Al. Nurie) și în luna August anul următor a fost hirotonit diacon de către același Mitropolit Gavriil. Ca diacon al Mitropoliei Beirutului a dirijat revista bisericească „Al Hadiet“ și a prezidat societatea bisericească „Sfântul Pavel“. La 6 Mai 1885 a fost hirotonit preot și la 10 Mai 1890 a fost hirotonit Mitropolit al Tripolului de către Patriarhul Gherasim, având ca conliturghisitori pe Mitropoliții Serafim al Iliopolului și Nicodim al Arcont'ei, fiind ales în unanimitate de către clerul și poporul Eparhiei.

Ca Mitropolit al Tripolului a zidit un renumit gimnaziu în Mănăstirea Caftin din Liban, pe care l'a condus el însuși dela 1893 până în 1897. Din această Instituție de cultură au eșit mulți oameni de cultură, care s'au distins în diferite ramuri și deci și în publicistică.

La 13 August 1906 s'a urcat pe Tronul Antiohiei, urmând pe Patriarhul Meletie din Laodicheia, mort la 26 Ianuarie 1905, care urmasa la Tronul Antiohiei pe Spiridon din Tabor, demisionat.

În urma inovațiunilor făcute cu prilejul alegerii lui Meletie, raporturile dintre Tronul Patriarhal al Antiohiei și cele-l-alte Tronuri Patriarhale precum

și cele mai multe Biserici Autocefale, au fost întrerupte. Aceste raporturi au continuat întrerupte până în 1909, când prin inițiativa Patriarhului Ecumenic Ioachim al III-lea și Grigorie al Antiohiei, ele au fost restabilite.

Pururea pomenitul Patriarh Grigorie, deși nu urmasa la nici o școală grecească totuși vorbia și scria grecește destul de bine. Domeniul lui însă era limba arabă în care era desăvârșit. Fiind înzestrat și cu talent poetic și oratoric, cuvântul și scrisul lui, vrăjau. Instruit și crescut în obiceiurile austere ale Mitropolitului Gavriil al Beirutului, s'a arătat în totul asemenea aceluia în toate manifestările vieții sale religioase, păstrând cu stricteță rânduețele cultului divin. De câți-va ani îi plăcea să citească în grecește rugăciunile sale particulare de dimineață și seara. Stând mult timp la îndoială pentru adoptarea calendarului îndreptat în Biserica sa, în cele din urmă, cu câte-va zile înaintea morții sale l'a adoptat și el.

Din pricina conservatorismului său extrem, mulți dintre Mitropoliții Tronului său nu prea erau mulțumiți, toți însă cinstind evlavia neprefăcută și sinceritatea convingerilor sale, se comportau față de persoana răposatului cu mult respect. Le-a fost sortit, ca să-l vadă căzând, ca pe un stejar falnic, ale cărui rădăcini fuseseră subminate de necazurile răboiului și de grijile turmei sale, tocmai în momente, când împreună cu frații săi conliturghisitori adunați în Sinod luau hotărâri bărbătești, privitoare la Biserica Antioheană.

Veșnică să fie pomenirea Patriarhului Grigorie al Antiohiei.

trad. de Arhim. Dr. FILARET L. JOCU

C R O N I C A I N T E R N Ă

Teme de predici pentru cercurile pastorale din București, pe cari le pot folosi toate cercurile pastorale, din Eparhia București.

1. *Despre vorbirea de rău, blesteme și sudalme.*

Se poate folosi ca izvor pastorală I. P. S. Patriarh, în care se găsesc numeroase versete din Scriptură. Fiecare verset poate fi temă de predică, studiindu-se pericopa din care face parte, împrejurarea în care s'a scris, cazurile vizate și cugetarea generală a scriitorului sfințit. (Vezi pag. 116 „Apostolul“ din 1927). Pastorală I. P. S. Patriarh se va ceti la toate Cercurile orașenești ca și sătești.

2. *Împărăția lui Dumnezeu.*

a) Originea ei — cuvântul lui Dumnezeu primit cu bunăvoință — Mat. XIII 1—23.

b) Originea răului și înțelepciunea creștinului Mat. XIII 24—30 și 37—43.

c) Creșterea împărăției lui Dumnezeu în afară Mat, XIII, 31—32.

d) Creșterea împărăției lui Dumnezeu în lăuntru. Mat. XIII 33.

e) Valoarea împărăției lui Dumnezeu și cum se poate dobândi. Mat. XIII 44—46.

f) Împărăția lui Dumnezeu o avem. Cum o păstrăm? Mat. XVIII, 23—35.

g) Când începi să lucrezi pentru împărăția lui Dumnezeu și cum lucrezi (nu cât lucrezi)? Mat. XX, 1—16.

h) Suntem în împărăția lui Dumnezeu. Ce roade aducem lui Dumnezeu? Mat. XXI 33—39.

i) Mulți chemați, dar puțini aleși. Dece nu răspund unii și de ce nu-s primiți alții? Mat. XXII, 1—14.

j) Să fim gata oricând. Mat. XXV. 1—13.

l) Ce-ai adăugat la cele primite de la Dumnezeu?... Mat. XXV, 14—30.

m) Sfârșitul și dreapta judecată. Mat. XXV. 31—46.

3. *Viața creștină nu e posibilă decât în sânul bisericii. — Tainele. — Rugăciunea.*

4. *Rugăciunea Sf. Efrem: Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijei de multe, al iubirii de stăpânire, al grăirii în deșert nu mi-l da mie, iar duhul curățeniei, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dă-l mie.*

Predici în postul mare din rusește, traduse de P. S. Nicodim.

5. *Cultul divin: Biserica și Preotul. — Rugăciunea în comun — Sf. Liturghie — Sărbătorile — Închinarea la sfinți — Venerarea icoanelor — Ținuta creștinului în timpul serviciului religios —*

(Toate în legătură cu rătăcirile sectanților).

6. Educația creștină a tineretului — Teatru, Cinematograf — Sporturi — Lectură — Asociații.

7. Capitolele din Ioan XII—XXI.

Moartea Profesorului C. Chiricescu

Vineri 11 Ianuarie a avut loc înmormântarea Profesorului Dr. C. Chiricescu dela Facultatea de Teologie din București, unul dintre reprezentanții de frunte ai cultului noastre teologice. Titular al catedrei de Patrologie și Ist. Dogmelor, regretatul profesor a împărtășit studenților, timp de 35 de ani, cunoștințele sale. Odinioară fusese profesor și director al Seminarului din Huși și profesor la Seminarul Veniamin. Însărcinat și cu alte demnități ca defensor eclesastic, director al Tipografiei Cărilor Bisericești, director al Cultelor, administrator al Casei Bisericii și membru al Congresului Național Bisericesc, defunctul a știut să se achite cu prisosință de îndatoririle sale.

Adânc cunoscător al științei calendaristice, a fost raportorul lucrărilor pentru îndreptarea calendarului și pascaliei. Toți acei care l-au cunoscut în deaproape vor păstra o frumoasă amintire și o vrednică pildă de urmat în viață.

PAROHII VACANTE

No. 244. 11 Ianuarie 1929.

În curierul «Apostolul» din 1 Octombrie, 1928, s'a publicat concurs pentru ocuparea postului de paroh dela parohia Sf. Împărați (Șubești) din Câmpulung (Muscel). Intrucât în ședința plenară a consiliului eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor din 19 Iulie 1928, s'a hotărât ca, prin înființarea noiei parohii Șubești, și declararea Catedralei Negru-Vodă iarăși mănăstire, cum a fost înainte de 1894, depinzând direct de Sf. Mitropolie, enoria fostei parohii Negru-Vodă a trecut la noua parohie Șubești și atunci și preoții (paroh și ajutor) în mod firesc și legal, trec la noua parohie Șubești.

Ca urmare concursul publicat în «Apostolul» depe Octombrie fiind greșit dat, se anulează.

Consiliul Eparhial

Se publică concurs pentru ocuparea parohiei Malăeștii de jos din Protopopiatul Valenii de Munte jud. Prahova, devenită va-

cantă prin demisionarea Pr. I. Frânculescu pe ziua de 1 Ianuarie anul 1928.

Parohia se compune din 315 familii și 1150 suflete. Pământ de cultură pentru personal nu are și nici gară în sat.

Ca venit al epitrahilului se ridică la 10.000 lei anual.

Doritorii se vor adresa cu cererile însoțite de toate actele necesare, la oficiul Proto-poprei din Valenii de Munte.

Protopop, D. ȘTEFANESCU

Se publică spre concurs parohia Epurești din Protoeria III Căscioarele, Jud. Vlașca, devenită vacantă prin încetarea din viață a Preotului T. Dumitrescu.

Parohia are biserică în stare bună și trei loturi de pământ arabil, compunându-se din comuna Epurești și filiala Matei Păsarab cu 750 familii și 2900 suflete.

Venitul epitrahilului se ridică la 15.000 lei anual.

Salariul se primește conform gradului de studii.

Candidații vor înainta actele cerute de regulamentul în vigoare, la sediul protoeriei, care își vor avea curs de recomandare la 30 zile după data publicației.

Protopop Pr. I. B. STANESCU

No. 14643/928.

Aducem la cunoștința tuturor candidaților pentru ocuparea posturilor vacante de preoți în eparhia Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, că având în vedere marele număr de solicitanți și pentru a-și face o idee mai clară asupra capacității și aptitudinilor lor, Consiliul eparhial (S. B.) în ședința sa din 18 Decembrie 1928, a hotărât ca acei candidați, cari nu sunt destul de cunoscuți să fie supuși — pe lângă îndeplinirea condițiilor cerute de regulament — la un concurs efectiv, de cântări și predică, în fața P. P. C. Consilieri eparhiali. Ziua și locul concursului ei se va anunța la timp.

Consiliul Eparhial

Se publică spre concurs postul de Preot Paroh din comuna Bucșani, jud. Vlașca, protoeria III «Căscioarele», devenit vacant prin scoaterea la pensie a titularului.

Parohia se compune din comuna Bucșani cu biserica în stare de ruină și are 8,50 Ha. sesie parohială; și din Comuna Podișoru cu biserica filială în stare bună și are 3.50 Ha,

Numărul familiilor se ridică la 380, iar al sufletelor la 1400.

Venitul epitrahilului e de 6000 lei anual.

Salariul se primește conform gradului de studii.

Domnii candidați vor înainta la sediul protoeriei actele cerute de regulamentul în vigoare, care își vor avea curs de recomandare la 30 zile dela data publicației.

Pr. I. B. STANESCU

Parohia Pârlita din acest protopopiat, devenind vacantă prin pensionarea titularului ei, Pr. Toma Iacobescu, se publică concurs pentru ocuparea ei, în termenul legal. Parohia se compune din satele: Pârlita, Brătășanu, Solacolu, Manciu și Șeinoiu, cu biserici în Pârlita, Brătășanu și Solacolu, și are o populație de 460 familii. Casă parohială are la filiala Solacolu. Are și sesia parohială legală. În afară de salariu, preotul mai beneficiază de venitul epitrahilului. Cererile cu acte se vor adresa of. protop. Circ. III Ilfov.

Se publică concurs pentru ocuparea următoarelor parohii vacante:

1. Parohia Melicești, comuna Telega cu o populație de peste 260 familii. Biserica este în bună stare.

Beneficii: salariul conform gradului de studii, venitul epitrahilului cifrat la circa 800 lei lunar și folosința pământului bisericesc și a casei parohiale, care este în bună stare.

2. Parohia Pitricea, comuna Brebu are o populație de 230 familii.

Beneficii: salariul conform gradului de studii și venitul epitrahilului cifrat la circa 800 lei lunar.

Parohia nu are pământ și deci personalul se bucură de sporul de pământ.

3. Parohia Podu-Vadului, comuna Breaza de Jos cu o populație de 240 de familii.

Beneficii: salariul conform gradului de studii, folosința pământului bisericesc și venitul epitrahilului cifrat la circa 8000 lei lunar.

Indatoriri: cele cerute de sfintele canoane și de legile și regulamentele în vigoare.

Doritorii de a ocupa aceste parohii vor înainta cererile dimpreună cu actele și memoriile cerute de regulament oficiului protopopesc spre cele de urmare.

Protopop. V. OPRIS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot ajutător creat prin bugetul M. C. pe anul 1929, la biserica catedrală sf. Haralambie din T.-Măgurele. Adresa M. C. (Nr. 55.401/928).

Parohia Sf. Haralambie are circa 1000 familii, cu o biserică catedrală foarte frumoasă. Mai există încă un preot și un diacon.

Veniturile epitrahilului se ridică la circa 2—3000 lei pe lună.

Pe lângă aceasta preotul primește salariul dela stat conform gradului de studii și vechimei. Cererile însoțite de acte se trimit protopopiei respective în termen de 30 zile dela publicare.

Protopo I. POPESCU

Se publică concurs pentru ocuparea postului de Paroh al parohiei Priboeni de Jos Jud. Muscel în termen de 30 zile dela această publicație. Parohia are 250 familii, biserică în curs de construcție și 8 1/2 Ha., pământ.

Postul este plătit de Stat conform titlului și vechimei (gradații). Cererile însoțite de actele respective se trimit oficiului protopopesc dela Priboeni-Muscel.

Protop. I. CERCEL